

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 14. junija.

—r.— Nastala je politična suša. Državna zbornica, v kateri so se ravnokar bojevali strastni boji, zaključila se je, in gospodje poslanci odposlali so se domu na polletni počitek. Od nekdanj so se časi teh političnih počitnic vporabljali v to, da so državni poslanci sklicevali svoje volilce ter jim poročali o delavnosti svoje v pretekli sesiji. Gospodje poslanci opravičevali so se pred svojimi volilci, vtrjevali zaupanje, če se je bilo omajalo mej obravnavami v državni zbornici ter jih podučevali o tem ali onem, kar se v glavnem mestu carevine in v bližnji dotiki z vladnim aparatom bolje presoditi da, nego v oddaljenem volilnem okraju. Na drugi strani pa vporabljajo strank parlamentarni vodniki prosti poletni čas tudi v to, da organizirajo volilne čete, da spravijo disciplino mej volilno maso, tako, da pri pričetku nove parlamentarne sesije pokornej, tesno združenej in zapovednikom udanej političnej armadi na čelu stoje. Pri slovenskih državnih poslancih bilo bi pač nepotrebno, če bi sklicavali volilne shode, pri katerih bi poročali o svojem delovanju v pretečeni sesiji. Ker delovanje vsakega naših poslancev se od slučaja do slučaja po javnih naših listih vestno in pazno opiše, tako da imajo volilci v slovenskih listih zerkala, v katerih delovanje svojih poslancev vsak trenutek opazovati in nadzorovati morejo.

Trdititi pa se ne sme, da je naša politična organizacija vzorna, tako da ne potrebuje nikakega zboljšanja! Pač pa se čujejo glasi, da se v političnem našem življenju od tedaj, kar je smrtna ruša zasula Bleweisove umrjoče ostanke, ne kaže mnogo organizacije, in da od tedaj, kar „Novice“ niso več političen orakel Slovence, nij nikakega pravega

vodstva, in ne pravega središča, iz katerega bi se izdajala politična vodila, po katerih bi se vsaj v glavnih svojih potezah izraževalo politično naše življenje. —

Obstati moramo, da so še celo slabotni naši nasprotniki politično bolj organizirani, nego mi! Kadar hočeta dr. Schrey ali Deschmann politično svojo modrost spečati, tedaj se lahko s trdnim zaupanjem zanašata na konstitucionalno ljubljansko društvo, kojega lahkoverni udje ploskajo pri vsakej še tako navadni in napačni frazi, samo da se je spočela v ustih tega ali onega nemškutarskih pravkov.

Položaj ljubljanske nemškutarije je obupen in uže davno bila bi ta koterija razpadla, kakor razpade star zid, če ne bi imela v konstitucionalnem društvu nekakega središča, kjer se s težavo zamažejo razpoke, prikazujoče se na trohnelem telesu opešanega ustavoverstva. Ali mi Slovenci nijmamo sedaj v Ljubljani, Slovenstva središči, niti jednega političnega društva, kar je samo ob sebi tako čudna prikazen, da se pri bratskih nam narodih niti verovalo ne bode, če bi se jim pripovedovalo o njej. Vsako politično življenje imeti mora svoje središče in nosili bi vodo v Savo, če bi o koristi vseslovenskega političnega društva spregovorili najmanjšo besedico. Potreba takega društva naglaševala se je uže pre mnogokrat v tem listu, a do sedaj brez uspeha. Sedaj, ko so se povrnila naši poslanci mej svoj narod, sedaj morali smo se zopet oglašiti ker je razumno samo ob sebi, da so tisti, kojim je narod izročil mandat, zagovarjati slovenskega ljudstva interese v državnem zboru, v prvi vrsti poklicani, organizirati politično našo moč ter v življenje poklicati vseslovensko politično društvo. Da bi se tako društvo po vsem Slovenskem z veliko radostjo pozdrav-

ljalo, sprevidel bode vsakdo, ker, kot povsod, velja tudi v politiki načelo, da posamezne moči nikdar ne prouzročujejo tistega efekta, kakor tedaj, če so združene v jedno samo glavno moč.

Deželni zbor štajerski.

Gradec, dne 13. junija.

Včeraj je prišel štajerski deželni zbor svoje zborovanje. Po nagovoru g. deželnega glavarja, v katerem se umrlega g. Jos. Kaiserfelda spomina, in po določi dnevnega reda za prihodnjo sejo se oglasi g. dr. Dominkuš kot predsednik slovenskega kluba za besedo ter pravi, da so do zdaj liberalci Slovence pri volitvah v posamezne odseke popolnem prezirali, čeravno je parlamentarna navada, da imajo tudi manjšine svoje zastopnike v odsekih. Dozdanje postopanje liberalne večine pa je tudi v popolnem nasprotju z vpitjem nemških časnikov, ki pišejo, da se nemštvo na spodnjem Štajerskem zatira. Da ne govori o pravici, katera bi Slovincem mnogo več določila, priporočuje večini, da pri volitvah ozir jemlje na Slovence, da se zamorejo toliko bolj udeleževati zborovega delovanja. Na to opozori g. deželni glavar večino na g. dr. Dominkušovo izjavo. Vsled tega so se denes pri volitvah v 2. seji izmej Slovencev volili: v finančni odsek dr. Dominkuš, v šolski Šnideršič, v petičijski Žolgar, za sporočilo o Slatini pa dr. Dominkuš in dr. Radač. Tedaj nijmajo slovenski poslanci v dveh odsekih, v srenjskem in kulturnem, nobenega zastopnika, mej tem, ko je kak liberalci v dva ali celo tri odseke voljen. Po takem postopanju se posvetovanje le ovira, ker ne morejo vsi odseki tisti čas zborovati, temveč drug za drugim; pa tudi dela je preveč za tistega, ki ima pri teh ali tudi dveh odsekih sodelovati; on ne more premišljevat toliko raznih predmetov z ono

LISTEK.

Žaljena gostoljubnost.

Poslovenila Am. Prešerin.

Popotnik, Porto Bechio na korsikem otoku zapustivši in se proti sredi otoka obrnivši, dospe po triurnej hitrej hoji do gošče, katero otoški naseljenci „Magius“ imenujejo.

Močno zaraščene gošče te vrste so navadno precej raztegnene in zlasti onim naseljencem priljubljene, kateri so v nasprotju s postavo. To pa tudi po vsej pravici, kajti grmovje te vrste je sedem do osem čevljev visoko in človek si zamore le s težko sekiro vsekavati pot skozi grmovje. Če je kak Korsikanec kakega človeka umoril ali zakrivil kako drugo hudodelstvo, zamore se prikrivati v tej gošči. Ondu je, če ima puško in streliva popolnem varen. Blizo gošče naseljeni ovčarji prodajajo mu mleko in sir; plašč iz debelega sukna z dolgo plaščico služi mu za podzglavje in blazino. Dokler gošče ne zapusti, ne boji se sodnijskih služabnikov. Nevarnost preti mu še le potem, kadar se iz svojega zavetja spusti v kako vas ali mesto.

Kake pol ure daleč od gošče Magius stoji hiša

nekega Matije Falkona. Ljudje ga štejejo za premožnega, živi pa tudi dobro, to je, on ne dela in je lastnik mnogo ovac, katere njegovi pastirji pasejo po več krajih. Matija Falkone je kakih 48 let star, nizke toda prav močne postave, in črnih kodrastih las. Nekoliko vpognen nos, velike bistre oči in sivorjava barva njegove kože razodevajo močno voljo, srčnost in stanovitnost.

Na otoku sploh ne manjka dobrih strelcev, toda njegova izvežbanost v streljanji odlikuje ga v njegovej ožjej domovini. Pravijo, da so na osemdeset stopinj daleč postavili gorečo luč za prozoren papir; Matija vzdigne svojo puško in meri in s kroglo vpiha luč. V petih streljih prestrelil je petkrat prozorni papir in vgasnil luč.

Zbog njegovega posebnega talenta v streljanji ga sosedje jako čislajo, vrhu tega štejejo ga za zvestega prijatelja pa tudi za zelo nevarnega sovražnika. On je pa tudi priljuden, postrežljiv in živi v miru s svojimi sosedi. Govori se pa vender o njegovej preteklosti, da se je takrat, ko je svojo zdanjo ženo snubil, svojega nevarnega tekmeča prav po kratkej poti znebil, to je, da ga je vstrelil mej tem, ko se je ravno bril pred ogledalom. Ta reč se je pozneje potlačila, in Matija je po tej poti prišel do svoje zdanje žene Jozefe.

S svojo ženo imel je tri hčere, pozneje pa mu je bil rojen sin, kateri je bil na ime Fortunat krščen; ta sin je bil veselje očetu in dedič njegovega imena.

Hčere so se dobro pomožile, in ko bi oče kdaj potreboval bodalcev svojih zetov, gotovo bi se na zete zanašati smel.

Sinček je še le deseto leto svoje starosti izpolnil, toda uže v svojih otročjih letih je kazal, da ne bode nikdar zatajil svojega rodu.

Bilo je nekega jesenskega dne, ko se oče s svojo soprogo napoti k svojim čedam, katere so se pasle onkraj omenjene gošče. Sinček prosi očeta, da bi ga spremlil, toda oče mu tega ne dovoli, češ, da je pašnik predalet in da je neogibno potrebno, da vsaj jeden domačih ostane pri hiši. Videli bomo, da je bilo za očeta uzrokov dovolj, kesati se svojega upiranja.

Uže je preteklo nekoliko ur, odkar so starši od doma odrinili; deček se vleče pred hišo na trato ter se greje na solnci, on občuduje naravno lepoto ter se raduje v smislu, da bode prihodnjo nedeljo pri svojem bogatem strijci v mestu na kosilu. Pri tej priči čuje se streljanje, deček skoči kvišku ter se ozira na stran, od katere je slišal streljanje. V daljših premolkah zopet pok, in sicer prav blizu.

temeljnostjo in natančnostjo, katere je treba, da se stvar dobro reši. Od takega delovanja prihajajo pomanjkljivosti, katere se prej ali pozneje v svojih slabih nasledkih pokažejo. — Od naših poslancev pa smo prepričani, da bodo pri vseh obravnavah marljivo sodelovali in vse, kar je pravično in potrebno, posebno za Slovence, kot jeden mož krepko zastopali. Prihodnja seja bo 17. junija.

Mej važnejšimi rečmi v letošnjem zasedanju je rešitev sporočila o Slatini, ali bi jo dežela sama oskrbljevala ali pa v najem dala na 12 let. Če obvelja predlog, da jo dežela sama dalje oskrbljuje, bo mnogo važnih sprememb potreba, pred vsem pa, da dobi zvedenega, precej samostalnega gospodarja, ki ne sme biti ob jednem praktičen zdravnik, temveč se bo moral jedino z dobrim gospodarstvom pečati, kar bo dohodke tega kopališča gotovo znatno pomnožilo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. junija.

Državni zakonik razglasil je včeraj več na novo potrjenih zakonov in sicer zakon o državnem posojilu v znesku 100.000 gl. za tržaško razstavo, dalje zakone glede dokladnega kredita za ministerstvo naukov, notranjih poslov in deželne obrambe, — in zakon o prodaji uradnega poslopja ministerstva za poljedelstvo.

II. volilni razred je včeraj volil zastopnike v tržaški mestni zbor. Kakor drugače pričakovati nij bilo, zmagala je protiaustrijska „Progressova“ stranka z vsemi svojimi 12 kandidati. — Jutri v 8 trtek voliti ima I. volilni razred.

V „Politik“ piše se iz Zagreba: „Našim „prijateljem“ na Reki se je zopet jedenkrat poljubilo, obnašati se tako, kot nedolžni volk, ki mu je jagnje vodo kalilo. Najprvo psujejo reški pouličarji tamošnje Hrvate, napadejo hrvatskega poslanca dra. Barčiča z vzkliki: „Morte al Barčič“, pobijejo mu okna in leté potem na Sušak na hrvatsko zemljo, še na dalje provocirajo in naganjajo občinske može s kamenjem. Potem pa se „Pester Lloyd“ pošljejo dobrodošli tužni telegrami in stvar se tu tako opisuje, kakor da bi šlo revčkom Rečanom za življenje in imetje, in obupno se kliče policija na pomoč zoper divje Sušadžane. Ali iz poročil na deželno vlado je bilo takoj uvideti, da so tudi ta pot Rečani pričeli in da Sušadžani v Reki niti bilo nij, in da so ti v nedeljo 4. dan t. m. se ve da nekako hrupno zahtevali le, da mora v Sušaku bivajoči svetnik mesta Reke, Malle po imenu, odstraniti tisto magjarsko zastavo, ki jo zmirom na hrvatski zemlji razobeša, da le draži. To so dolgo molče trpeli, akoravno se na Reki ne sme pokazati hrvatska zastava, če neče, da jo sramote in raztrgajo. Hrvatom v Sušaku je konečno potrpežljivost tudi pošla in so torej, nakačeni od Rečanov, delali le kot dobri hišni gospodarji. Tako je stvar bila v resnici.“

Vnanje države.

Ostudno je poštemu človeku, čitati vse pojave liberalno-nemških strastij zdaj, ko je grof

Ignatijev odpuščen in mu ima notranje ministerstvo prevzeti grof Tolstoj. Dolgo uže koval so se bajke, da Ignatijev odstopi in nemški listi prinašali so s čudovito doslednostjo vesti, da Ignatijev ima pasti in z njim tudi narodni njegov program. Zdaj še le, ta teden izpolnjena je davna želja nemška, da se je odmaknil „oče laži“, kakor so Ignatijeva berlinski listi in njihovi tovariši na Dunaji in v Pešti v svojem gnevu imenovali. In zdaj otvoril se je ves jerihonski orkester po nemških listih in čitajo se v njih stavki, kakor: „Evropi se je kamen od srca odvalil“, — „Evropa je rešena“, — „Najbolje, kar je car Aleksander III. storil doslej za Rusko, je odpust Ignatijeva“ — itd. v jedneke nesramnosti. Ko je došla vest o tej ministerske spremembi na Ruskem v Pariz, v tem hipu poskočili so na tamošnje borzi ruski papirji za dva procenta, češ, Ignatijev je odstopil, zdaj bode mir in kupčija bode varna. Tak strah imeli so pred Ignatijevom, in tako veselje vlada zdaj, ko ga — več nij!

Ali vse to veselje je prenačljeno, dokler ne vemo povodov o odstopu Ignatijeva in ali mu pa ne bode zaupana še primernejša naloga, n. pr. vnanje ministerstvo. Saj je znano, da je bil Ignatijev desna roka kancelarja Gorčakova, da se je odlikoval kot diplomat v Aziji, da je od 1864. leta kot ruski poslanec v Carjem gradu vodil vso rusko politiko glede Turčije in Južnega Slovanstva, da je bil na berlinskem kongresu poleg Gorčakova glaven rusk diplomat in stoprav po tem, ko je videl po kongresu vse svoje delo razrušeno, umaknil se z diplomatskega pozorišča. Vse to v kratkem naštetu kaže, da se je Ignatijev svoje življenje baval več z vnanjo, nego li z notranjo politiko, in ko je bil lansko leto poklican v notranje ministerstvo, tedaj reklo se je, da le za tako dolgo, dokler se mu ne izroči primernejši urad. Zakaj da je pa car svojega velikega državnika ravno zdaj odpustil, umevno je pač, če se pomisli, da v procesu proti Rusinom umešava se tudi ime Ignatijeva — in da car ne more trpeti, da bi njegovi ministri imenovali se v protiaustrijske agitaciji, dokler on sam v neskaljenej prijaznosti živi z avstrijsko-ogerskim monarhom. Naravnost smešno pa je, kar trde nemški časopisi, da bi bil car Bismarku na ljubo odpustil sijajnega tega ministra, in slabo bi bilo za Rusijo če bi si morala od Bismarka dekretirati dati svojo vlado! — Ignatijev kot minister za notranje posle itak nij imel posebnega vpliva na vnanjo politiko ruske države, kar pa se tiče notranje politike, tako se glede nje načela Ignatijeva ne križajo preveč z načeli naslednika njegovega, grofa Tolstoj. In ko tako Nemci pomislijo, da grof Tolstoj je tudi odločen Slovan in kakor Ignatijev velik protivnik nemškega vpliva na Rusijo, tedaj ohladi se jim veselje. Kako da bode vladal grof Tolstoj, je še vprašanje. Izobražen mož in velik državnik je, ali nihilistične in revolucijske hidre tudi on ukrotiti ne bode mogel, dokler ne pregovori svojega carja, da preobrazi državi notranje življenje in podeli narodom svobodo in samoupravo. Ali bode grof Tolstoj hotel in mogel delati na to? Želeti in upati je, da — v interesu Rusije in Evrope.

Na **Srbskem** bili so pri dopolnilnih volitvah predvčerajšnjim zopet izvoljeni opozicionalci ali radikalci, kakor nam je včeraj naznanil naš telegram. S tem prišla je srbska kriza tja, kjer je poprej bila, kajti skupščina tudi zdaj ne bode sklepčna,

če ne bodo hoteli vanjo priti radikalci. Kako trdno zaupanje in prijateljstvo da radikalci uživajo v narodu, pokazalo se je tudi zdaj, ko so bili navzlic prepovedim ustave poverjeni s poslanstvom vladi protivni in ravno kar izstopivši radikalci. Kako da si bode zdaj pomogel kralj Milan, je težavna stvar. Če te volitve zopet zavrže, voljeni bodo zopet radikalci, — če pa, kakor se čuje, potrdi le izvolitev desetero vladnih kandidatov, druge pa ovrže, bode potem skupščina sicer sklepčna, a ravnanje kralja Milana bilo bi tudi vsekako — „unicum“.

O krvavih tepežih v **Aleksandriji** poročali so podrobno včerajšnji telegrami našega lista in pri- staviti je le še, da napadena in ranjena je bila tudi žena avstrijskega konzula. Na interpelacijo odgovoril je Dilke v angleškem parlamentu, da se je na postopanje angleških vojakov uže polegel v Aleksandriji surovi nemir, kateremu da nij prisojati nikakršnega političnega pomena. — Iz diplomatskih obravnavanj je le toliko znano, da bodo vlade imele konferenco brez daljnih ozirov na Turčijo, če ne v Carjemgradu, pak kje drugje. Zmirom očitneje pa je, da hoče sultan spremeniti Egipt v turško pokrajino ter zameniti naslov kediva ali vicekralja z naslovom priprostega namestnika. Tako bi rada pa le Turčija.

Dopisi.

Iz Trsta 13. junija. [Izv. dop.] Volilni boj še buči, posebno po našej okolici. Progresovci, ki se boré z vsakršnim nesramnim in zavratnim orožjem, vrgli so se zdaj na okolico, kjer agitujejo z denarjem, da slepé po krčmah kmete z vinom in z neverjetnimi zlatimi obljubami. V Trstu potrosili so grozno veliko denarja ter žugali obrtnikom in rokodelcem v IV. okraji s silo. V III. okraji pa so vpeljali nov manéver, razposlali so pod firmo avtonomnega komiteja tiskane listke s Slovincem in Slovanom prijaznimi imeni mej slovenske volilce, da bi jih s tem zmotili. Društvo „Edinost“ izdalo je takoj svarilo proti tem listkom in naznanilo prave kandidate, ter volilce opozarjalo, naj se ne pusté motiti po goljufivih laških listih. Ko so Progresovci to izvedeli, hajd, na drugo sleparijo. Začeli so razpošiljati tiskance s pravimi našimi kandidati a s popačenimi krstnimi imeni, in ker so se bali, da bi podlegli, dostavili so pisane glasovnice vsem volilcem po pošti na dom. Ta manéver imel je toliko vspeha, da smo izgubili dva kandidata, akoravno je lahonski „Progresso“ mislil, da nas popolnem prekanejo. V Trstu je agitacija proti Lahonom jako težavna, ker počenši od dneva, ko so določene volitve, vsi magistratni uradniki, sluga, biriči itd. kakor četa lovskih psos zasledujejo in preiskujejo vse kote in agitujejo okolo vseh volilcev. Progresovci sami imeli so čez poldrugo stotino živahnih agitatorjev dobro z denarjem oboroženih, in kjer nij pomagala priliznena beseda, pomogel je denar in plačalo se je v sili za glas, kolikor je zahteval volilec.

Kmalu potem prisopiha po ozke k hiši držečej stezi človek pokrit s špičasto kapo, z dolgo zamarnjeno brado in v capah oblečen; stopa težavno in vidi se mu, da veliko trpi, ker se opira na svojo puško. Krogla iz puške ranila mu je desno nogo.

Ta človek bil je nevaren hudodelnik; pretekli večer o mraku zapustil je goščo, svoje zavetje z namenom, v bližnji vasi kupiti potrebnega strelnega blaga; iz mesta gredé srečajo ga vojaki. Po hrabrem boji posrečilo se mu je, za malo trenutkov odnesti pete. Vojaki so mu bili na sledu, toda zbog ranjene noge mu je bilo nemogoče, v pravem času dospeti v goščo.

On se bliza Fortunatu ter mu dé: „Si li ti sinček Matije Falkona?“

„Da, jaz sem, kaj mi imate povedati?“

„Jaz sem Josip Sanpiero in vojaki, moji zasledovalci so mi za petami; prosim te, skrij me.“

„Kaj pa porekó moj oče, če vas brez njih dovoljenja tu skrijem?“

„Rekli bodo, da si prav storil.“

„Kako bi mogel to vedeti?“

„Podvizaj, podvizaj se, in odkaži mi skrivališče, kajti precej so tu.“

„Počakajte, da oče pridejo.“

„Prokleta! v petih minutah so tu. Pokaži mi skrivališče, sicer te precej vstreim.“

„Vaša puška je prazna, streliva pa nijmate,“ odgovori mu Fortunat popolnem mirno.

„Saj mi še ostane bodalce.“

„Toda vi nijmate tako urne noge, kakor jaz,“ in Fortunat steče od begunca.

„Ti pač nijsi sin Matije Falkona, sicer bi me pred njegovo hišo ne pustil v takej nevarnosti.“

Vidno je bilo, da so te besede močno ganile dečka.

„Kaj mi pa daste, če vas skrijem?“ vpraša ga deček, počasi se mu bližaje.

Hudodelnik jame brbati po svojej na pasu privezanej možnji in naposled izvleče iz nje pet cekinov, katere je nedvomno za nakup prepotrebnega streliva odložil. Fortunat, cekine zagledavši, se namuza, stegne roko, spravi cekine in reče: „Ne bojte se ničesar, kajti dobro vas hočem skriti.“

Pred hišo je bilo ravno seno v kopico naloženo; Fortunat naredi v njo prostorno luknjo, Sanpiero zleze v seno in deček ga zadela s senom tako, da je begunec zamogel sopsti; na kopici pa nij pustil nikakršnega sledu o kakem skritem človeku. Tudi mu pride nekaj prav pametnega na misel. On namreč prinese mačko z mladici in jo dene vrh senene

kopice, da bi se videlo, da se sena uže delj časa nihče nij dotaknil. Ker je begunec tudi blizu hiše krvavel, zakrije krvavi sled s prstjo in po storjenem delu se zopet mirno vleže na trato.

Malo kasneje se prikaže šest vojakov, katere vodi častnik z imenom Teodor Gamba. Pred hišo obstojé. Častnik bil je Matiji v rodu.

To je bil srčen vojak, katerega so se bali vsi hudodelniki; je pa tudi uže mnogo ljudij te vrste vjel.

„Bog te sprimi, mladi moj ujček,“ nagovori ta Fortunata, „kako si uže zrasel. Si li videl kakega moža tu mimo iti?“

„Oh, kdaj pač bodem tako velik, kakor vi,“ odgovori deček priprosto.

„No, kmalu bodeš moje velikosti. Povej mi pa, nijsi li ravnokar videl tu mimo iti kakega človeka?“

„Če sem videl kakega človeka tu mimo iti?“

„Se ve da, moža s špičasto kapo iz kozjega usnja in z rudeče in rumeno pisanim jopičem?“

„Moža s špičasto kapo iz kozjega usnja in z rudeče in rumeno pisanim jopičem?“ ponavlja Fortunat zamišljeno.

„Da, odgovori mi precej brez ovinkov, kajti navada moja nij, vprašanja ponavljati.“

„Davi so tu mimo na konji jezdili gospod

Tržaški volilni komitet (ali prava avstrijska stranka) sestavljen je bil večji del iz bolj priletnih elementov, katerim manjka ognja in živahnosti. Celo izdajica bil je mej njimi, ki je nad 200 glasov izvalil v sovražni tabor. Kar se je storilo, storilo se je le od slovanske strani in društvo „Edinost“ ima v tem oziru največje zasluge, kajti vsi glasovi IV. razreda bili so priborjeni le po tem slovenskem društvu. To pa Lahone najbolj jezi in peče, da se Slovenci postavljajo v boj, to je za nje sramota, ker dan na dan trobijo v italijanske liste, da je tu vse laško. Društvo „Edinost“ je prava trdnjava proti lahonstvu v Trstu. Uže pri prihodnjih volitvah, ko zbrusimo skrhano orožje, priborimo še več. Društvo „Ginnastica“ razpustila je vlada, kar bi bila morala uže davno storiti, ker se v tem društvu nij delalo družega, kakor demonstracije proti vladi in državi ter se vzgajala „Irredenta“. — Zdaj, ko nastopi „Tržaški Sokol“, kadar dobimo pravila potrjena, bo stopilo tudi to društvo krepko na noge in pomagalo utrjevati jadranska obala. — Vsak dan dobivamo novih poročil iz okolice, kako lahoni plačujejo vino in hvalisajo okoličane. Po volitvi pa bode zopet stara pesen pela, da bodo vsacega častili z „mostro di schiavo“.

S Štajerskega. [Izv. dopis.] (Sraka in pavje perje.) Nerač sem zastavil svoje pero, a ker ljubim resnico nad vse ter sovražim vsako krinko, moral sem to storiti.

Gospod Spectabilis rad nadzoruje „Kres“ in „Ljubljanski Zvon“, a v učiteljske liste neče menda nič pogledati. Sicer mu to uže odpustim, a škoda je vender, ker v njih našlo bi se večkrat kaj zanj.

Devet let trohni uže truplo v rosnej mladosti umrlega Franja Ser. Cimpermana. Njegove „Pesni“ izdal je, kakor znano, njega brat g. Jos. Cimperman v Ljubljani l. 1874.

To naj bo za „Uvod“ zadosti. —

Te dni dobil sem v roko 4. in 5. številko „Popotnika“, ki izhaja v Celji. Tiskana je na prvi strani razprava „O basni“. Spisal Feliks Majcen.

Čitam ter čitam to razpravo od vrste do vrste, od pike do pike; a vse zdi se mi uže znano. Kje sem vender to bral? V roko vzamem po daljšem premišljevanji zgoraj omenjene „Pesni“. In res tamkaj najdem tudi razpravo „O basni“ in sicer na strani 159. Sedaj čitam to, potem ono, primerjam, in glej! vse je jedno ter isto. Cela razprava prepisana je od besede do besede, od pike do pike, od vejice do vejice!

Kaj porečeš k temu, častiti mi bralec? Kak značajnik mora ta biti, ki tako dela? Ali nij to največja predrznost? Nij si li mislil g. Feliks Majcen, da bo kdo njegovo goljufijo spoznal? Da! to je literarna goljufija, to je neznačajnost, katere ne najdeš tako hitro mej učiteljstvom!

pastor. Barali so me, kako gre kaj očetu, odgovoril sem jim —

„Aha, fante, delaš se jako nevednega, da bi me prevaril! odgovori, na katero stran se je obrnil Josip, kajti ravno ta je, katerega zasledujemo, in prepričan sem, da nij daleč od tu.“

„Kdo bi to vedel!“

„Kdo neki? Zdaj sem popolnem prepričan, da si ga videl.“

„Ako spim, ne morem videti, kdo gre mimo.“

„Ti malopridneš, ti! Ti pač nisi spal. Stre-ljanje te je moralo vzbuditi.“

„Mislite li res, da vaše puške toliko poka napravijo. Strel iz očetove puške pač bolj odmeva.“

„Vrag te vzemi! Prepričan sem popolnem, da si begunca videl; morebiti ga celo skril. Idite možje, preiščite hišo in pazite na to, da hudodelnika zas-čite. On se zamore opirati le na jedno nogo in na-ravno je, da se po jedne nogi ne more priti daleč. Razen tega se krvni sled zgublja ravno tukaj blizu hiše.“

„Kaj mi pravite?“ odgovori deček, „kaj pač mislite, da bodo moj oče rekli, ko zvedó, da ste hišo preiskavali, mej tem, ko jih nij bilo doma?“

„Ti mladi malopridneš!“ zakriči Teodor Gamba ter ga prime za uho, „mar ne veš, da imam puško,

Ne spisal, nego prepisal Feliks M., moral bi na čelo razpravi postaviti. Da, da! ta učiteljski mla-dič (kateri je, kakor znano, iz našega narodnega tabora pobegnil) je pa res to lepo prepisal, a žali-bože F. Cimperman pa še je lepše spisal. Res, tako fino govori o basni! Ali je gosp. prepisatelj morebiti uže kdaj čital znano basen: „Sraka in pavje perje?“ Ako ne, tedaj mu naj to skrivnost odkrijem, da omenjeno basen najdem v drugem berilu za ljudske šole na strani 52.

To vam je lepa basen in menda nalašč zlo-žena za gosp. prepisatelja. Ko bi on Cimpermanovo razpravo na stran dejal, ki mu je zdaj res postalo „pavje perje“, ne bil bi on postal sraka!

Obžalovati pa še zdaj moram „Popotnika“, ki se je dal tako od nezrelega mladika zvoditi na li-manice. Svetujem mu za zdaj — ker sem v resnici njega prijatelj! — naj bo drugikrat nekoliko pre-videjši; kajti taki sodelovalci in prepisatelji mu bogme ne delajo nikake časti.

To naj bo našej mladini dovolj ter v svar-jenje; a jaz vender mislim, da se kaj jednacega itak več zgodilo ne bo.

Ker sem bil doslej zdravnik ter sem ubozega bolnika preiskaval, dovolite mi gospod urednik še h koncu, da mu zapišem še nek čudotvoren recept, ki mu bo gotovo pomagal:

Gosp. Feliks Majcen naj od denšnjega dne vsako jutro na tešče dobro prebere znamenito ba-sen: „Sraka in pavje perje“. Devojan.

Z Dunaja 12. junija. [Izv. dop.] (Nekaj črtic iz društva „Slovenije“.) O društvu slovenskih akademikov „Slovenije“ uže dolgo nij bilo glasu v „Slov. Narodu“. Pa ne mislite, da morda to društvo životari v „dolce far niente“. Ne-davno je v „Sloveniji“ predaval g. prof. G. Preda-vanje bilo je vrlo zanimljivo ter bi gotovo zanimalo osobito slovenske razbornike, ako bi je g. profesor blagovoli v katerem slovenskem listu priobčiti. Podpredsednik „Slovenije“ kritikoval je berilo g. Babri-ka v preposlednji seji „o slovenskih dija-čih“. Sledila je točka o ustanovitvi čitalnice hr-vatskega društva „Zvonimira“ in „Slovenije“. A tudi v drugem obziru ima „Slovenija“ zabilježiti prav znaten dogodek. Da se pomnoži knjižnica ter da dobi društvo tudi za druge svrhe gmotnih sred-stev, sklenilo je napraviti loterijo z dobitki, kakor je to storilo slovaško društvo „Tatran“, za koje so samo slovaške gospice več tisoč srečk razprodale mej slovaški narod. Dijaška društva na vseučiliš-kih so sploh mej drugimi slovanskimi narodi zelo čis-lajo in podpirajo; tako je nedavno srbsk rodoljub dunajskeje „Zori“ daroval 200 cekinov za nje druš-vene svrhe. Hrvatska, česka, poljska dijaška dru-štva imajo svoje mecene. Slovenski dijaci pa so si do zdaj sami morali odtrgovati, da so vzdržavali

svoja društva ter lepo ustrezavali svojej zadači. To je pri večini slovenskih vseučilišnikov lep znak plemenitega rodoljuba in požrtvovalnosti. Taki mla-deniči so navadno, ko so postali uže stareji, vzorni rodoljubi v narodu, kar se prav lahko s fakti dokaže. Želeti je „Sloveniji“ prav iz srca, da si s srečkami opomore. Prodavale se bodo menda prav po ceni. Priporočam nakupovanje ne morebiti zbog kacega „lotterieschwindla“ in dobitkov, temveč, ker je „Slovenija“ gmotne podpore britko potrebna. — Poslednji „Slovenijin“ izlet v Požun ostane v živem spominu vsacemu, kdor se ga je vdeležil. Doživeli smo mej Slovaki, od katerih smo bili presrečno sprejeti, nepozabljive trenutke in teško nam je bilo ločiti se od predragih bratov Slovakov. Prejeli smo zagotovilo, da bode „Slovenija“ žive-la v nevenljivem spominu v srcih slovaških rodoljubov. Da jih Bog živi!

Domače stvari.

— (Deželni odbor kranjski) sklenil je v včerajšnji seji, da se bode šeststoletnica Kranjske obhajala meseca julija prihod-njega leta.

— (Deželni odbor kranjski) sklenil je pri včerajšnji seji, slovenskemu dramatičnemu društvu dati podporo za izdavanje slovenske poetike. Deželni odbor izrekel pa je pri tej priliki tudi mnenje, da bi bilo še bolje, ako bi dramatično društvo izdalo slovenske narodne pesni, katerih iz-daja se odboru dozdeva še potrebnejša, nego ona slov. poetike. Za izdavanje narodnih pesni tedaj bi deželni odbor dovolil tudi večjo podporo.

— (Deputacija „Sokola“ ljubljans-kega,) obstoječa iz osem članov, podá se s svojo društveno zastavo jutri četrtek zvečer ob 1/2 11. uri z brzovlakom iz Ljubljane v Prago k proslavi 25 let-nice praškega „Sokola“, kot očeta vseh sokolov-skih društev. Naj vzmó vrli „Sokoli“ najboljše naše pozdrave do bratskega nam naroda českega sohoj in mi jim s polnim srcem želimo dobro zabavo in srečen pot! —

— (Razpisane službe.) Na državnem nižem gimnaziju v Kranji učiteljsko mesto za ročno ri-sanje in kaligrafijo do 15. julija. Plača 1000 gold. in službene priklade 200 gold. Na dekliškeje vadnici v Gorici služba podučiteljice z letno plačo 600 gold. in službeno priklado 150 gold. do 15. julija t. l.

— („Vienac“ zopet prost.) Vsled pri-tožbe uredništva „Vienca“ na deželno vlado „dignuta je zastava“, in „Vienac“ izhaja zopet redno.

Izpred porotnega sodišča ljubljanskega.

12. t. m. dopoldne stal je pred porotniki 24 letni kmetski fant Anton Šešek, zaradi hudodel-stva uboja. Zagovarjal ga je dr. Zarnik. Porotniki spoznali so ga s 7 proti 5 glasom nekrivega.

12. t. m. popoldne spoznali so porotniki deklo Marijo Košir iz kamniškega okraja krivo hudodel-stva detomora in sodišče obsodilo jo je na tri leta težke ječe, poostrene z vsakmesečnim postom in vsako leto v dan detomora s temnico in trdim le-žiščem.

Dne 13. t. m. zatožena sta bila Anton Sem-rajc, 42 let star kajzar v Tomačevem in njegov 19 let stari sin Anton Semrajc, prvi zaradi hudodelstva uboja, drugi zaradi hudodelstva težke telesne po-škodbe.

Stari Semrajc je bil zaradi hudodelstva težke telesne poškodbe uže kaznovan s 15 mesečno težko ječo, katero je prestal v kaznilnici v Gradišči. Mej Semrajcem in posestnikom Janezom Kaiserjem v Tomačevem trajal je uže dlje časa razpor, kajti Semrajc je trdil, da ima Kaiser poželjive oči po njegovej ženi. Semrajc je večkrat se izjavil, da Kaiserju uže še posveti. 5. marca t. l. proti večeru gre Kaiser iz svoje hiše, komaj 50 korakov od nje pa mu vrže mladi Semrajc kamen v glavo, da se zgrudi na tla, na kar ga mladi Semrajc s krem-pežem udari še 4 ali 5 krat po glavi in zbeži. Kai-serjev sin priteče k očetu in mu reče, naj gre do-mov, na kar ta odgovori, naj le odide, da se vrne

s katero te zamorem siliti, drugače z menoj govo-riti? Mogoče, da bi resnico govoril, če ti jih s sabljo naštejem nekoliko!“

Fortunat se na to na vse grlo zasmije in reče odločno: „Moj oče so Matija Falkone!“

„Mar ne veš, da imam oblast, zvezati te in v mesto odpeljati? V zaporu ti bode slama za bla-zino in ob glavo boš dejan, če mi ne poveš, kje je Josip Sanpiero.“

Na to smešno pretenje se deček jame še glas-neje smjati.

Gamba je v velikej zadregi. Tiho se pomenj-kuje s svojimi podložnimi, kateri so ravno hišo pre-iskovali. Se ve da nij bilo to težavno delo, kajti korsikanska koč obseza sicer veliko prostora, toda v njej nahaja se kot hišna oprava jedino le jedna miza, ki ob jednom za posteljo služi, nekaj škrinj, klopj, nekoliko kuhinjske posode in potrebno orožje.

V tem, ko so vojaki hišo preiskovali, sedi Fortunat na senenej kopici, gladi mačko ter se srčno raduje nad stisko svojega zlahtnika in drugih vojakov.

Jeden izmej vojakov bliža se kopici ter s svo-jim bodalom ohlapno v njo dregne. Nič se nij ga-nilo in tudi dečka to dejanje nij nič ogrelo.

(Konec prih.)

precej domov. A precej potem pride stari Semrajc in z gnojnimi vilami bije po glavi Kaiserjeve, ter potem zbeži. Sosedje našli so Kaiserja uže mrtvega ter po glavi in po obrazu popolnem razbitega.

Zdravniki so pri ogledu konstatirali, da je imel Kaiser jedno smrtno in pet težkih ran in da so mu bile čeljusti popolnem razbite. Stari Semrajc sicer ne taji, da bi bil udaril Kaiserja, a ne z železom. Mladi Semrajc priznava, da ga je večkrat udaril. Porotniki jednoglasno potrde njim stavljena vprašanja in sodišče obsodi Antona Semrajca starega zaradi hudodelstva uboja na osem let težke ječe, poostrene s postom, temnico in trdim ležiščem, Antona Semrajca mlajšega pa zaradi hudodelstva težke telesne poškodbe na sedem mesecev težke ječe. —

Telegram „Slovenskemu Narodu“

Ptuj 14. junija. Znam nemčur dr. Mihelič je sinoč po polnoči v kavarni „Evropa“ v družbi svojih prijateljev: natakarka Pogačnika, črevljarka Graberja in usnjarka Janežiča, — sedlarja Mahalka, mirnega Slovenca, s pestjo v obraz vdaril, ker nij hotel pomagati peti „Wacht am Rhein“.

Pozivi!

Prišel sem veliko književno delo, — a izvršiti ga ne morem, ako mi ne pomaga celi narod slovenski!

Kaj storiti? Naprej ne vem — nazaj? — ne smem!

Pisateljem, katerih proizvode čitamo vsak dan, — zadostuje njihova lastna domišljija, književna vednost in izkušnja, ustvariti nam kaj lepega ali koristnega; žal! meni ne; vse to mi je posoda brez dna, ako nimam, česar ravnokar prosim.

Morda čitatelji teh vrst, katerih se ve da želim veliko po vsej Sloveniji, dvomljivo reko: „kaj bo, kaj bo li to?“

Glavno je, da mi narod zaupa, kar je vsekako težka stvar, kajti — neznan sem svetu in neznanemu malokdo veruje.

A jaz se zanašam na svoje rojake — nanje, katerim je mar usoda našega naroda, — nanje, ki so vsako trenutje pripravljeni požrtvovati se za mili naš rod in povzdigo njegovo.

Na kratko moja želja: natančni prospekt na vnanje in notranje Slovenije! Mnogo jih je, ki uže vedo, „kje me čevlji žuli“, — a ker mi ž njimi samimi nij pomagano, hočem razločneje govoriti.

Moj klic naj najde odmev v vseh, ki mi morejo pomagati. Obračam se za tega delj v prvej vrsti na razumnike po Sloveniji, mej njimi na prečastite farne predstojnike in gospode učitelje po Slovenskem, na občinske predstojnike in slednjič na vsacega, ki mi zna svoj kraj natančno opisati, bodi si ženskega ali moškega spola.

Dežela — to je: Kranjska, Štajerska, Primorje z Istro in Koroška — v katerej leži mesto, trg ali vas, lega kraja, oddaljenost kraja od družega, število prebivalcev slednje občine, njih družbinske razmere, potrebe, blagor, razvade in posebno napake, ki naš narod v obče, njihov dom v socialnem obziru kazé, narodnosti in protinarnosti, stanje vsake občine in zlasti posebnosti slednjega kraja v teritorialnem ali socialnem obziru, z jedno besedo vse, kar mi podaje moč, da se seznanim z gori rečenimi deželami tako natanko, ko da bi živel v vsacem kraju in v vsacem družbinskem krogu sam. — Opominati pa moram posebno in polagati na srce častitim poročevalcem, katerih se, upam, v kratkem zbere nebrojno — vestnost in poštenost v poročevanju! kajti neresnično poročilo od kod kazilo bi celo podjetje in to ne v mojo, ampak v nečast poročevalčevu! Ker ne morem in — ne smem razodeti, s čem nameravam obdariti svoj narod, podajem v malo opravičenje svoje ponižne zahteve zagotovilo, da nikomur ne bode žal za to, kar je k temu pomogel.

Ne jaz sam, z mano ves narod moj izpeljal

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

bode težko nalogo, katere reševalna potreba se vedno in povsod pri nas drugače pokazuje.

Naj se ta moja izjava ne smatra kot kako mesijsko usiljevanje, mesija naš smo narod celi in to pomneč naj delamo.

Konečno naj še dostavim, da česar sem ravnokar prosil, se prav nič ne dotika preteklosti naše, ampak samo statistike sedanje Slovenije in le samo Slovenije!

Pisma naj se pošiljajo po mojem naslovu in, ker hočem nadaljevati uže z novim letom, — prosim čast. sodelovalce, da bi do tega časa dovršili svojo stvar.

S spoštovanjem

Lovro Vega.

V Kamniku na Kranjskem pri Ljubljani
9. rožnika 1882.

Razne vesti.

* (H. Siemiradzki,) slavni poljski slikar razstavil je na Dunaji sliko „Brlog piratov“, za katero je bil na razstavi v Melbournu odlikovan z zlato medalijo. Občinstvo se močno zavzema za to sliko in kritika izraža se z največjo pohvalo o tem delu.

* (Razpisano darilo.) Poljsko društvo „Kolo literaricko-artystyczne“ razpisalo je za najboljši životopis Adama Mickiewicza 500 gld. Životopis naj bode temeljit in kritičen in popolna slika življenja pesnikovega, obseza naj 10 do 12 tiskanih pol. dogotoviti pa se mora do 1. aprila 1883. Najboljše delo tiskalo se bode na stroške „Kola“ in pisatelj dobi še posebe 15% od prodanih iztisov. Kot razsojevalci imenovani so znani poljski pisatelji.

* (Oblak se je utrgal) v nedeljo popoldne v Verševcu na Ogorskem ter napravil veliko škodo na poslopjih, njivah in vrtih. Našli so sedem mrličev, a najbrž jih bo še več.

Umrli so v Ljubljani:

9. junija: Jožefa Gorišek, hišna posestnica, 62 let, Florijanske ulice št. 33, za otrpnenjem pluć.

10. junija: Pavlina Herman, pilarjeva hči, 1 leto, Karlovska cesta št. 24, za osepnicami. — Jožef Rattenberger, krojaški učenec, zdaj prisilni delavec, 13 let, Poljanski nasip št. 50, za katarom v črevesu.

12. junija: Anton Titus Smrekar, jermenar, 66 let, Rimska cesta št. 10, vsed umehčanih možgan. — Ana Rotar, davkarjeva hči, 4 mes., Pred škofijo št. 19.

13. junija: Rudolf Strempfl, šivilje sin, 3 mes., Kolizejske ulice št. 6, za božjastjo.

V deželnej bolnici:

6. junija: Peter Waidhauser, gostač, 63 l., za plućnim emphysemom. — Marija Krašna, dninarica, 29 l., za jetiko. — A. a Pipan, dninarica, 29 l., za srčno napako.

11. junija: Emilija Globočnik, uradnikova hči, 74 let. V bolnične podružnici:

10. junija: Miha Skrl, dninar, 28 let, za osepnicami.

Tujci:

13. junija.

Pri Slonu: Gaurig iz Budimpešte. — Cavazzono iz Ben3tk. — Schenk iz Sopronja. — Kukatz iz Trbovelj. — Dolenec iz Trsta.

Pri Malici: Glas z Dunaja. — Barta iz Opava. — Krištof iz Vrhnik. — Kautz iz Zagreba. — Schupfer iz Inomosta.

Pri avstrijskem cesarji: Janežič z Dunaja. — Primšae iz Gorice. — Tomec iz Starega trga.

Tržne cene v Ljubljani

dné 14. junija t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	9	43
Rež, „	6	18
Ječmen „	5	20
Oves, „	3	90
Ajda, „	5	04
Proso, „	5	04
Koruza, „	6	80
Leča „	9	—
Grah „	9	—
Fižol „	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	81
Maslo, kilogram	—	92
Mast, „	—	84
Špeh frišen „	—	74
„ povojen, „	—	78
Surovo maslo, „	—	75
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje „	—	52
Svinjsko „	—	64
Koštrunovo „	—	32
Kokoš	—	30
Golob „	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	50
Slama, „	1	60
Drva trda, 4 kv. metre	5	80
„ mehka, „	4	—

Dunajska borza

dné 14. junija.

Papirna renta	76	gld.	55	kr
Srebrna renta	77	„	20	„
Zlata renta	94	„	60	„
1860 državno posojilo	130	„	25	„
Akcije narodne banke	823	„	—	„
Kreditne akcije	322	„	20	„
London	120	„	20	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	57	„
C. kr. cekini	5	„	65	„
Državne marke	58	„	70	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	119	„
Državne srečke iz l. 1864	100	„	171	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	„	55	„
Ogrska zlata renta 6%	119	„	95	„
„ 4%	88	„	35	„
„ papirna renta 5%	86	„	40	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	„	—	„
Dunava rek. srečke 5%	100	gld.	113	„
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	„	50	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	„	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	„	25	„
Kreditne srečke	100	gld.	175	„

Gregorčič: Poezije,

1 gld., v križnem zavitku 1 gld. 10 kr.

Jurčič: Deseti brat,

1 gld., po pošti 1 gld. 5 kr.

Pri

(890—2)

J. Glontinji v Ljubljani.

Županstvo v Kamniku oddaje zidanje škarpe okolo 370 kub. metrov.

Oferti se imajo v 14. dneh vložiti.

Kamnik, dné 13. junija 1881. (393)

Oznanilo.

Dne 25. junija ob 8. uri predpoludne imela bo prva dolenjska posojilnica v Metliki

občni zbor,

pri katerem se bode sklepalo:

- Sprememba pravil v zadevi omejenega poročstva na neomejeno.
- Ponavljanje sklepa gledé prejema denarja od neudov na obresti in izposojevanja denarja neudom na obresti in ponavljanje drugih sklepov občnega zbora dne 24. aprila 1881.
- Predlogi članov.

Nadzorništvo prve dolenjske posojilnice

v Metliki 8. junija 1882.

(382—2)

Janez Kapelle.

Kapelnik.

Niže podpisani, 32 let star, rojen Čeh, češkega, poljskega in nemškega jezika popolnem učen, v teoriji glasbe kakor tudi v instrumentaciji vešč, znam v vseh piskalih in godilih temeljito podučevati, kakor tudi voditi velike orkestre in imam najboljša spričevala v rokah; prosim torej po tem potu službe. Plačila ne zahtevam velicega, in ravna se le po uspehih. Nastopiti bi pa zamogel službo še le koncem avgusta meseca. Služboval bi pa rajši pri vojaki v Avstriji ali pa v kakej drugej državi.

Anton Jirka,

kapelnik glasbenemu društvu v Tolminu na Primorskem.

(380—2)

Služba tajnika.

Pri okrajnem zastopu v Šmarji pri Jelšah (Št. Marein b. Erlachstein) je začasna služba tajnika z letno plačo 400 gld. izpraznjena.

S to službo so tudi tajniška opravila občine trga Šmarskega združena, za kar se plačuje posebna nagrada letnih 100 gld.

Prošnje z dotičnimi spričevali o popolnej sposobnosti prositelja za omenjene službe, in kar se posebno naglašá, o popolnej zmožnosti razen nemškega tudi slovenskega jezika v govoru in pisavi, naj se do 22. t. m. pri dotičnem okrajnem zastopu vložé.

Služba se zamore 1. julija t. l. prevzeti.

Okrajni zastop Šmarski pri Jelšah,

dné 7. junija 1882.

(381—2)

Janez Andrluh, načelnik.

Dr. Sprangerjeve

kapljice za želodec,

priporočane od zdravniških avtoritet, pomagajo takoj, če ima človek krč v želodci, migréno, feber, ščipanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli, če ima krč v pr. ih, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V bramorjih razpusti bolezensko tvarino, odvajajoč črve in kislino. Davici in tifusu vzamejo vso zlobnost in vročino, če se zavživajo po 1/2 žličke vsako uro, ter varujejo nalezljivosti. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to zdravilo, katero prodaja lekarnar g. J. Svoboda v Ljubljani, a flacon 30 in 50 kr. av. velj. (247—93)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.